

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1679/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény 22/A. § (1) bekezdése és a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.50.285/2025/7. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be, amelyben kérte a Budapest Környéki Törvényszék 6.Pkf.50.285/2025/7. számú végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását, és a Gödöllői Járásbíróság 21.Pk.50.776/2024/10. számú végzésére kiterjedő megsemmisítését. Kérte továbbá az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvény (a továbbiakban: Bnp. tv.) 22/A. § (1) bekezdése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését is.
- [2] 1.1. A megelőző bírósági eljárásban megállapított tényállás szerint a kérelmező (a továbbiakban: indítványozó) és a kérelmezett között a kapcsolattartást a 2010-ben született gyermekük vonatkozásában a Budai Központi Kerületi Bíróság 1.P.30.514/2018/69. számú, a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.634.534/2019/18. számú ítéletével jogerőre emelkedett határozatával szabályozta. A kapcsolattartásra vonatkozó határozat szerint időszakos kapcsolattartás keretében nyáron a szünet felében illeti meg az indítványozót a kapcsolattartás joga és kötelezettsége, júniusban egy hét, míg júliusban és augusztusban egyszer két-két hét időtartamban, amelynek pontos idejében a felek minden év május 31. napjáig írásban (akár e-mailen is) megállapodhatnak. Megállapodás hiányában júniusban a szünet első vasárnapjának 18 órától, a

következő hét vasárnapjának 18 óráig, illetve július 1–14. napján és augusztus 1–14. napján a kezdő nap 8 órától a zárónap 18 órájáig, az elvitel és az ott alvás jogával tart a kapcsolattartás. Az időszakos kapcsolattartás alatt nincs helye folyamatos kapcsolattartásnak. Az elmaradt időszakos kapcsolattartást (ide nem értve az ünnepnapokat) pótolni kell, ha az az indítványozónak fel nem róható okból maradt el feltéve, hogy eleget tett előzetes tájékoztatási kötelezettségének vagy az előre nem látható akadályok felmerülését utólag igazolja. A szünetek időtartamát akként kell számítani, hogy a szünetet megelőző utolsó oktatási vagy nevelési napot követő első hétvége és a szünetet követő első nevelési, vagy oktatási napot megelőző hétvége is a szünet időtartamába beleszámít.

- [3] Az indítványozó és a gyermek közötti időszakos (nyári szünet) kapcsolattartás 2024. július 1. napján 8 órától 2024. július 14. napján 18 óráig volt esedékes. Az indítványozó a 2024. július 1. napjától esedékes időszakos (nyári szünet) kapcsolattartás kezdő időpontját megelőzően megjelent a gyermek átadás-átvételi helyén. A kérelmezett és a gyermek megjelentek az átadás helyszínén, azonban a gyermek elhaladt az indítványozó mellett és gyalog hazaindult. A kérelmezett kérésére a gyermek visszajött és elmondta az indítványozónak, hogy nem szeretne vele kapcsolatot tartani. A gyermek elindult a kérelmezett autójához, beszállt, majd a kérelmezettel együtt elhajtottak. Rövid idő után visszajöttek az átadás helyszínére, a kérelmezett visszahozta a gyermeket, azonban a gyermek ismét elutasította a kapcsolattartást és elhajtottak a kérelmezettel.
- [4] Az indítványozó a bírósághoz érkezett kérelmében kérte, hogy az elmaradt apai kapcsolattartás végrehajtását rendelje el.
- [5] A Gödöllői Járásbíróság mint elsőfokú bíróság a 21.Pk.50.776/2024/10. számú végzésével a kérelmező kapcsolattartás végrehajtásának elrendelése iránti kérelmét elutasította.
- [6] A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a 6.Pkf.50.285/2025/7. számú végzésével az elsőfokú végzést helybenhagyta.
- [7] A másodfokú bíróság utalt arra, hogy az indítványozó maga sem vitatta, hogy gyermeke elzárkózik a vele való kapcsolattartástól, ugyanakkor álláspontja szerint mindez a kérelmezettnek róható fel, az ő feladata lenne ugyanis a gyermeket megfelelően felkészíteni az apai kapcsolattartásra.
- [8] A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a gyermek a Budapest Főváros Kormányhivatala XVIII. Kerületi Hivatala Gyámügyi Osztály előtt, a védelembé vételi eljárás során 2023. november 28-ai meghallgatása során részletesen beszámolt az apjával kapcsolatos sérelmeiről. Elmondta, hogy azért nem szeretne vele kapcsolatot tartani, mert megbízhatatlan és erőszakos. Beszámolt arról, hogy az apja azt állítja, hogy hazudik. Előadta azt is, hogy öt hete jár pszichológushoz, de nem szeretné, ha ezt az indítványozó megtudná.

- [9] A másodfokú bíróság utalt arra is, hogy a gyermek a Budapest Főváros Kormányhivatala XVIII. Kerületi Hivatala Gyámügyi Osztály előtti, az apai kapcsolattartás szüneteltetése ügyében indított eljárás során 2024. január 25-én úgy nyilatkozott, hogy 2023. szeptember 15-én találkozott utoljára az apjával, aki akkor meg akarta fojtani. Kinyilvánította, hogy nem akarja vele tartani a kapcsolatot, amit azzal indokolt, hogy az indítványozó viselkedése erőszakos, megbízhatatlan, kiszámíthatatlan, ezért fél tőle. Beszámolt arról, hogy pszichológushoz jár és az a célja, hogy el tudjon menni az apai kapcsolattartásra.
- [10] A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az ítélőképesége birtokában lévő gyermek a személyes meghallgatásai során részletesen kifejtette és indokát adta annak, hogy az indítványozóval való kapcsolattartástól miért zárkózik el. Ennek során több tekintetben kifogásolta és sérelmezte az indítványozó vele szembeni viselkedését, és éppen a kérelmezett anya volt az, aki próbált rá hatni annak érdekében, hogy rendezze a kapcsolatát az apjával, így ennek érdekében pszichológusi segítségben részesüljön.
- [11] A másodfokú bíróság a kifejtett indokok alapján megállapította, hogy a Bnp. tv. 22/B. § (4) bekezdésére figyelemmel a jelen ügyben nem állapítható meg, hogy a kérelmezett neki felróható módon hiúsította volna meg a gyermekkel való zavartalan kapcsolattartást, így az sem állapítható meg, hogy megszegte volna a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat. Ennek hiányában pedig a végrehajtás elrendelésének nincs helye. Helyesen járt el ezért az elsőfokú bíróság, amikor a kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelem elutasításáról határozott.
- [12] 1.2. Az indítványozó álláspontja szerint az alkotmányjogi panasszal támadott végzések és a Bnp. tv. támadott rendelkezése sértik az Alaptörvény L) cikkét, I. cikk (1)–(3) bekezdését, VI. cikk (1) bekezdését, XV. cikk (1)–(2) bekezdését, XVI. cikk (2)–(3) bekezdését, XX. cikkét, XXI. cikkét, XXIV. cikkét, valamint a XXVIII. cikk (1), (2) és (7) bekezdését.
- [13] Az indítványozó véleménye szerint az eljáró bíróságok az Alaptörvény L) cikkét figyelmen kívül hagyták, mert a Bnp. tv. 22/A. § (1) bekezdése alapján formai okokra hivatkozással, érdemi vizsgálat nélkül utasították el a kapcsolattartás végrehajtása iránti kérelmet. Ezzel pedig számára, mint kapcsolattartásra jogosult szülő, ténylegesen elérhetetlenné vált a családi élet gyakorlása.
- [14] Az Alaptörvény I. cikk támadott rendelkezéseinek sérelmét abban látta, hogy a bíróságok nem biztosították a jogerős kapcsolattartási határozatok végrehajtását, annak ellenére sem, hogy a gyermeke elidegenítésének a veszélye fennáll, és a kérelmezett anya visszatérően akadályozza a kapcsolattartást.
- [15] Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése azért sérült az ügyében, mert a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 4:178. § (1) bekezdése alapján a kérelmezettnek biztosítania kellene a kapcsolattartás

zavartalanságát. Ennek ellenére a kérelmezett folyamatosan akadályozta a kapcsolattartást, amely bizonyítható, hogy a gyermek bizalmának megingásával járt, de a kérelmezett ezen felróható magatartása nem került kellően értékelésre.

- [16] Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése vonatkozásában előadta, hogy véleménye szerint az eljáró bíróságok az ügye elbírálásánál indokolatlan különbséget tettek közte és a más, hasonló helyzetben lévő különélő szülő között. Más ügyekben az eljáró bíróság a kapcsolattartás ismételt és tartós megghiúsulása esetén érdemi vizsgálatot folytat és végrehajtást rendel el, míg esetében formai indokokra hivatkozva a bíróság mellőzte a vizsgálatot, figyelmen kívül hagyva több mint 200 elmaradt alkalmat és az elidegenítés bizonyítékait.
- [17] Az indítványozó érvelése szerint az Alaptörvény XVI. cikk (2)–(3) bekezdései az ügyében azért sérültek, mert a kapcsolattartás végrehajtásának formai okokra hivatkozással történő elutasítása nem csupán a gyermekével való személyes kapcsolattartást akadályozta meg, hanem az apai nevelői szerep gyakorlását is ellehetetlenítette, ideértve a gyermek érzelmi, erkölcsi fejlődésére, tanulmányaira és jövőbeli irányultságára gyakorolt szülői hatást.
- [18] Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény XX. cikk (1) bekezdésének sérelme azért következett be, mert a gyermek egészséges fejlődését is közvetlenül veszélyezteti az elidegenítésének és pszichés terheltségének folyamatos fenntartása.
- [19] Az indítványozó hivatkozott továbbá az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésének a sérelmére is, mert a gyermek családi környezetében tartós pszichés veszélyeztetettség áll fenn, és az indítványozó szerint az ügyben több, az eljáráshoz csatolt gyámhatósági határozat és szakértői vélemény is rögzíti, hogy ez részben a kérelmezett anyja elidegenítő magatartására vezethető vissza.
- [20] Az indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikkének és XXVIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben rámutatott, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljárás sérelmét jelenti az, ha a felet megfosztják gyakorlatilag az összes bizonyítási lehetőségtől, különösen attól, hogy a különleges szakértelmet igénylő tényeket szakértő útján bizonyíthassa. E körben hivatkozott arra is, hogy a bíróság nem végzett alapos vizsgálatot a gyermek pszichés állapotáról, valamint nem vette figyelembe a szülői elidegenítés nyilvánvaló jeleit semmilyen módon. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmével összefüggésben hivatkozott a pártatlanság sérelmére is, mert ügyei mindig ugyanahhoz a törvényszéki tanácshoz kerülnek.
- [21] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (2) bekezdésén alapuló ártatlanság vélelmére azért hivatkozott az indítványozó, mert az eljáró bíróságok tényként kezelték az állítólagos bántalmazást, amelynek következtében megfosztották a szülői jogai gyakorlásától anélkül, hogy bármilyen bírósági döntés igazolná a vádakát.
- [22] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésén alapuló jogorvoslathoz való jog sérelmére pedig azért hivatkozott az indítványozó, mert álláspontja szerint a bíróságok ugyanazt a formai megközelítést alkalmazták, és nem vizsgálták érdemben a

kapcsolattartások megghiúsulásának körülményeit. Ezáltal a jogorvoslati lehetőség pusztán formális maradt, és nem biztosított tényleges jogorvoslatot.

- [23] Az indítványozó a Bnp. tv. 22/A. § (1) bekezdésének a sérelmére azért hivatkozott, mert jelenlegi szövege nem biztosítja a kapcsolattartási jogok érvényesítésének hatékony bírói kontrollját, és nem kötelezi a bíróságot a kapcsolattartás zavartalanságát veszélyeztető körülmények érdemi vizsgálatára.
- [24] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e a törvényben előírt befogadhatósági kritériumoknak.
- [25] 2.1. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjai szerint az alkotmányjogi panasz akkor tartalmaz határozott kérelmet, ha megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét, illetve egyértelmű indokolást ad elő arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, vagy bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény indítványban felhívott rendelkezéseivel.
- [26] Az alkotmányjogi panasz ugyanakkor e törvényi feltételeknek az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított részében egyáltalán nem tesz eleget. Az indítványozó ugyanis a Bnp. tv. 22/A. § (1) bekezdésének állított alaptörvény-ellenességével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a szabályozás nem biztosítja a kapcsolattartási jogok hatékony bírói kontrollját. Ezen hivatkozásával összefüggésben ugyanakkor önálló érvelést nem adott elő. Az indítvány e részében lényegében megismételte az Abtv. 27. §-ára alapított panasz indokolását, amelyet az Alkotmánybíróság az alábbiak szerint értékelt.
- [27] Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XV. cikk (1)–(2) bekezdése, XX. cikke, XXI. cikke, a XXVIII. cikk (2) és (7) bekezdése tekintetében nem teljesíti a határozott kérelem Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjában írt követelményét, mert nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást arra vonatkozóan, hogy a bírói ítélet miért és mennyiben sérti a jogegyenlőség követelményét, a testi és lelki egészséghez való jogot, az egészséges környezethez való jogot, az ártatlanság vélelmét, illetve a jogorvoslathoz való jogot. A határozott kérelem követelménye magában foglalja azt a kötelezettséget, hogy az indítványnak alkotmányjogilag értékelhető indokolást kell tartalmaznia, amely egyértelműen megjelöli az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, és hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Ezzel szemben az indítványozó e cikkek vonatkozásában kizárólag arra hivatkozott, hogy a bíróságok formai indokokra hivatkozva utasították el a kérelmét, és a jogorvoslati lehetősége is pusztán formális volt; valamint hogy álláspontja szerint a gyermek pszichés veszélyeztetettsége áll fenn, és az eljáró bíróságok tényként kezelték az állítólagos bántalmazást. Az

indítványozó által megjelölt indokok alapján ugyanakkor az említett alapjogok alkotmányos tartalma és az állított jogsérelmek között alkotmányjogilag értékelhető összefüggés nem tárható fel. Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy e cikkek vonatkozásában az indítvány nem felel meg a határozott kérelem követelményének.

- [28] 2.2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának a törvényi feltétele [Abtv. 26. § (1) bekezdés a) pont, 27. § (1) bekezdés a) pont, 52. § (1b) bekezdés b) pont], hogy az indítványozó Alaptörvényben biztosított jog sérelmére hivatkozzon. Az indítvány e feltételnek csak részben tesz eleget, ugyanis az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot az Alaptörvény L) cikke és I. cikke.
- [29] Az Alaptörvény L) cikkével összefüggésben rámutat az Alkotmánybíróság, hogy e rendelkezés alkotmányos célként határozza meg a család védelmét, amelynek egyik fontos eleme a szülő-gyermek viszony védelme {25/2022. (X. 26.) AB határozat, Indokolás [33]}, az Alaptörvény L) cikk (3) bekezdése pedig a sarkalatos szabályozás kötelezettségét rögzíti a családok védelme érdekében {3534/2021. (XII. 22.) AB határozat, Indokolás [25]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában az Alaptörvény L) cikke az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának, így annak sérelmére alkotmányjogi panasz nem alapozható {3244/2024. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [16]}.
- [30] Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény I. cikkére vonatkozó gyakorlata értelmében az Alaptörvény érintett rendelkezései az állam kötelezettségeit határozzák meg az alapjogok védelme és biztosítása érdekében, így közvetlenül ezen rendelkezések vonatkozásában sincs helye alkotmányjogi panasznak {3231/2014. (IX. 22.) AB végzés, Indokolás [8]; 3024/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [32]}. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény I. cikkével összefüggésben sem felel meg a befogadhatóság feltételeinek tekintettel arra, hogy az Alaptörvény e cikke nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának. {3228/2020. (VI. 19.) AB végzés, Indokolás [13]}
- [31] 2.3. Az Alkotmánybíróság utal arra is, hogy az Alaptörvény XXIV. cikke a közigazgatási hatósági eljárás, és nem pedig a bírósági eljárások vonatkozásában fogalmazza meg a tisztességes eljárás követelményét, így a bírósági eljárás tisztességességével összefüggésben a XXIV. cikke nem alapítható alkotmányjogi panasz {3364/2019. (XII. 16.) AB végzés, Indokolás [14]}.
- [32] 2.4. Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételye vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés felvetése esetén fogadható be. E befogadhatósági feltételek vagylagos

jellegűek, így azok fennállását az Alkotmánybíróság külön-külön vizsgálja {3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

- [33] 2.4.1. Az Alkotmánybíróság e körben elsőként azt vizsgálta, hogy az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában teljesíti-e az Abtv. 29. §-ában foglalt követelményeket.
- [34] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt utal arra, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó eljárás tárgya a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása volt, a Bnp. tv. 22/A.–22/E. §-ainak megfelelően. Ennek az eljárásnak a tárgya kizárólag az, hogy a kérelmezett felróhatóan megszegte-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, a Bnp. tv. 22/B. § (4) bekezdésének megfelelően, azaz nem a kapcsolattartásra vonatkozó határozat módosítása, illetőleg adott esetben a kapcsolattartás újraszabályozása.
- [35] A Bnp. tv. szerinti, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti eljárásban a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a kérelmezett megsértette-e a kapcsolattartásra vonatkozó határozat valamely rendelkezését, és amennyiben igen, úgy ezt felróhatóan tette-e. Az indítványozó által előadott érveket az eljáró bíróságok értékelték. Mind a határozatban foglaltak megsértésének megállapításával, mind pedig a kérelmezett felróhatóságának vizsgálatával kapcsolatos kérdések azonban olyan tényállás-megállapítási, bizonyítási és bizonyíték-értékelési (és ekként nem alkotmányjogi) kérdések, melyek vizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörén kívül esik.
- [36] A jelen ügyben a másodfokú bíróság kiemelte, hogy az 1991. évi LXIV. törvénnyel kihirdetett, a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20. napján kelt Egyezmény 12. Cikke értelmében a részes államok biztosítják a saját véleményének kialakítására képes gyermeknek azt a jogát, hogy a gyermeket érintő minden kérdésben érzékletesen fejtse ki véleményét, és a gyermek véleményét a gyermek életkorának és érettségének megfelelően mérlegeljék. E célból a gyermek számára különösen lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az őt érintő bármely bírósági és közigazgatási eljárásban közvetlenül, vagy képviselőn, vagy megfelelő testületen keresztül, a nemzeti eljárási szabályokkal összhangban álló módon meghallgassák.
- [37] Ehhez mérten a másodfokú bíróság megállapította, hogy helyesen járt el az elsőfokú bíróság amikor a felek kiskorú, közel 15 éves gyermekének a gyámhivatali eljárások során tett nyilatkozatait a kapcsolattartásra vonatkozóan az értékelése körébe vonta. Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság amikor a gyermeket a fenti szempontrendszer alapján az ítélőképessége birtokában lévő gyermeknek tekintette és figyelemmel volt az őt érintő eljárásban a döntéshozatal során az általa elmondottakra.
- [38] Az Alkotmánybíróság következetes, az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésére visszavezethető gyakorlata szerint az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági

szervezetén belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírósági határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogorvoslat nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {lásd: 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata abban is következetes, hogy a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, illetve a jogszabályok értelmezése a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, melyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához, csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ellenkező esetben egyfajta „szuperbíróságként”, a meglévők melletti újabb hagyományos jogorvoslati fórumként járna el {lásd például: 3283/2024. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [20]}. Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogszabályok értelmezése alapvetően az egyedi ügyekben eljáró hatóságok és bíróságok feladata, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot az Alkotmánybíróság számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}.

- [39] Önmagában az a tény, hogy az indítványozó a bíróságok döntését magára (és gyermekére) nézve sérelmesnek tartja, és nem osztja az eljáró bíróságok jogi álláspontját, a kapcsolattartásra vonatkozó határozat végrehajtására irányuló eljárásban született bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kétélyét nem veti fel, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem. {3336/2025. (X. 25.) AB végzés, Indokolás [21]}
- [40] Megjegyzi az Alkotmánybíróság, hogy nem veti fel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésén alapuló tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének lehetőségét az sem, ha ugyanazon felek között a korábbival azonos vagy összefüggő ténybeli és jogi alapon indult ügy a korábban eljárt tanácsra kerül kiosztásra, és ugyanaz a bírói tanács jár. A jelen ügyben egyértelműen megállapítható, hogy az indítványozó ügyében a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságon az ügyelosztási rend szerint kijelölt bírói tanács járt el.
- [41] 2.4.2. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése és XVI. cikk (2)-(3) bekezdése vonatkozásában az Abtv. 29. §-ában foglalt befogadási feltételeket az alábbiak szerint értékelte.
- [42] Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének első mondata értelmében „mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák”. A családi élet Alaptörvényben biztosított jogához

hozzátartozik a saját kiskorú gyermekkel való kapcsolattartás {3067/2021. (II. 24.) AB határozat, Indokolás [19]}. Ez a részjogosítvány ugyanakkor különélő szülők esetében természetes korlátozást szenved: mindkét szülő nem tudja párhuzamosan gyakorolni ezt a jogosultságot, így – végső soron – bíróságnak kell döntenie a kapcsolattartás szabályozásáról. A bírósági döntésnek így közvetlen alapjogi hatása van. Az Alaptörvény indítványozó által hivatkozott rendelkezéseiből az következik, hogy a bíróságnak mérlegelnie kell, hogy a kérelmező és a kérelmezett a családi élethez való jogát miképp tudja gyakorolni, továbbá azt is, hogy a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéshez való joga – ami az élethez való jog kivételével minden más alapvető jogot megelőz – miképp érvényesül a legteljesebben.

- [43] A mérlegelés elvégzése alkotmányossági kérdés, annak eredménye viszont szakkérdés: az Alaptörvénynek sem a VI., sem a XVI. cikkéből nem lehet következtetni arra, hogy valamely kapcsolattartási ügyben a kérelmező vagy a kérelmezett javára kell-e a bíróságnak döntenie. A bizonyítékok feltárása és a vonatkozó jogszabály alkalmazása az általános hatáskörű bíróság feladata, ezt a felelősséget az Alkotmánybíróság nem vállalhatja át. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróság a vonatkozó adatok figyelembe vételével arra a következtetésre jutott, hogy a kapcsolattartás megghiúsulása nem róható fel a kérelmezettnek, nem veti fel az Alaptörvény VI. és XVI. cikkeinek a sérelmét. {3278/2025. (IX. 19.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]}
- [44] Az Alkotmánybíróság ezért megállapította, hogy az indítvány az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének és XVI. cikk (2)–(3) bekezdésének vonatkozásában sem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoz meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.
- [45] 3. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt – figyelemmel az Abtv. 26. § (1) bekezdésében, 27. § (1) bekezdésében, 29. §-ában, 52. § (1b) bekezdés *b)* és *e)* pontjaiban foglaltakra – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* és *h)* pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2025. december 9.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró